

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 235.072 van 14 juni 2016  
in de zaak A. 214.617/X-16.119.**

In zake :        Luc DEBLESER  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Johan Vanden Abeele  
                      kantoor houdend te 9050 Gent  
                      Brusselsesteenweg 39  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de  
gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bart Staelens  
kantoor houdend te 8000 Brugge  
Gerard Davidstraat 46/1  
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de GEMEENTE WETTEREN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Gitte Laenen  
kantoor houdend te 2800 Mechelen  
Antwerpsesteenweg 16-18  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                Het beroep, ingesteld op 2 januari 2015, strekt tot de  
nietigverklaring van :

“1° de beslissing van de gemachtigde van de Gouverneur van Oost-Vlaanderen van 5.12.2014 welke beslissing aan verzoeker werd betekend op 5.12.2014 [...]

2° het Besluit van de gemeenteraad van Wetteren dd. 26 augustus 2014 (houdende ontslag van verzoeker Luc Debleser als vrijwillig brandweerman met onmiddellijke ingang vanaf 27.8.2014 en

3° [...] het Besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Wetteren van 25 augustus 2014 waarbij beslist werd om het

dienstnemingscontract van verzoeker als vrijwillig brandweerman niet te verlengen waardoor het contract zou eindigen op 31.11.2014.”

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 februari 2016.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Johan Vanden Abeele, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Jasmine Vuylsteke, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Jente Wouters, die *loco* advocaat Gitte Laenen verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoeker is op 29 oktober 2009 door de gemeenteraad van Wetteren met ingang van 1 december 2009 aangesteld als effectief brandweerman-vrijwilliger bij de gewestelijke gemeentelijke brandweerdienst Wetteren. Hij verklaart een dienstverbintenis aan te gaan voor een duur van vijf jaar; de dienstneming wordt stilzwijgend vernieuwd behoudens in geval van een opzegging door de bevoegde overheid drie maanden voor het verstrijken van de termijn.

Op 7 juni 2013 dient de brandweercommandant bij de politie een klacht in tegen verzoeker wegens de diefstal op 6 juni 2013 van de trekhaak van een oefenwagen.

Onder verwijzing naar meerdere klachten over verzoeker, met als laatste incident het zich onterecht toewijzen van een trekhaak, stemmen alle officieren op 13 juni 2013 in met het voorstel om verzoeker te sanctioneren met ontslag.

Bij beslissing van 1 juli 2013 wordt verzoeker door de gemeenteraad ontslagen.

De beslissing wordt bij arrest van de Raad van State, nr. 228.188 van 7 augustus 2014, vernietigd omdat niet blijkt dat verzoeker voorafgaandelijk op enige wijze is gehoord. In zoverre verzoeker tevens de vernietiging vroeg van de “beslissing” van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen om niet tegen de gemeenteraadsbeslissing op te treden, verwerpt de Raad van State het beroep bij gebrek aan een voor annulatie vatbare handeling.

Met een brief van 14 augustus 2014 roept de burgemeester verzoeker op om te worden gehoord door de gemeenteraad op 26 augustus 2014 over de volgende feiten:

“° Juni 2011: verschillende keren per week uw buurvrouw 's nachts lastigvallen, aanbellen, kloppen op de deur e.d. Hieromtrent werd een P.V. opgesteld bij de politie;

- ° 9 januari 2012: agressief gedrag naar collega's toe;
- ° 10 maart 2012: agressief gedrag naar collega's toe;
- ° 29 maart 2012: uitdagen van mensen tijdens vergaderingen;
- ° 17 juli 2012: negeren van dienstbevelen van oversten;
- ° 6 juni 2013: diefstal van trekhaak aan een voertuig van de brandweer;
- ° 1 juli 2013: pas na lang aandringen uitvoeren van dienstbevelen van oversten.”

Op 25 augustus 2014 beslist het college van burgemeester en schepenen om verzoekers dienstnemingscontract, waarvan de periode van vijf jaar afloopt op 1 december 2014, niet te verlengen. Dit is de derde bestreden beslissing.

Van zijn kant beslist de gemeenteraad op 26 augustus 2014 om verzoeker met ingang van 27 augustus 2014 te ontslaan. Enkel de feiten van insubordinatie, “meer bepaald het agressief en uitdagend gedrag t.o.v. collega's en het negeren van dienstbevelen”, worden in aanmerking genomen; de klacht wegens diefstal wordt verworpen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Met een brief van 5 december 2014 deelt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen aan verzoeker mee dat hij geen gevolg geeft aan zijn klacht, in het kader van het algemeen toezicht, tegen het besluit van de gemeenteraad van 26 augustus 2014 en het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 25 augustus 2014. Die mededeling is het eerste voorwerp van het beroep.

#### *IV. Regelmatigheid van de procedure*

4. Volgens de tweede verwerende partij is verzoekers laatste memorie met verzoek tot voortzetting onontvankelijk. Het stuk zou betrekking hebben op een andere beslissing dan die waarvan in het inleidend verzoekschrift de vernietiging wordt gevraagd.

Uit deze onontvankelijkheid volgt naar de mening van de tweede verwerende partij “dat er door verzoeker niet tijdig een verzoek tot voortzetting, noch een laatste memorie werd ingediend”, zodat er overeenkomstig artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State jegens hem een vermoeden van afstand van geding geldt.

5. De zogenaamde “synthesememorie met verzoek tot voortzetting van de rechtspleging” die verzoeker na het voor hem ongunstige auditoraatsverslag indiende, getuigt van een ernstig verkeerd gelopen knip- en plakwerk. Het belet niet dat er onmiskenbaar uit blijkt dat verzoeker de conclusie in het auditoraatsverslag (“de vordering moet worden verworpen”) bestrijdt en dat hij in zijn beroep volhardt.

Er is geen reden om te dezen op grond van artikel 21, zevende lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tot de afstand van geding te besluiten.

#### *V. Onderzoek wat het eerste voorwerp van het beroep betreft*

##### *Standpunt van de partijen*

6. De verwerende partijen betwisten de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het tegen de “beslissing” van de gouverneur is gericht: wanneer de toezichthoudende overheid zich in het kader van het facultatief administratief toezicht ervan onthoudt op te treden, treft zij geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling.

7. Verzoeker is het daar niet mee eens: “wanneer de Gouverneur weigert op te treden of tussen te komen in een bepaald dossier, dan moet een beroep daartegen mogelijk worden geacht in het kader van het algemeen toezicht van de hogere overheid op de beslissing (of op de weigering om een beslissing te nemen zoals *in casu*) van een lagere toezichthoudende administratieve overheid”.

### *Beoordeling*

8. Samen met de vernietiging van het gemeenteraadsbesluit van 1 juli 2013 om hem te ontslaan vroeg verzoeker, destijds, ook de “beslissing” van de gouverneur te vernietigen om niet tegen dit gemeenteraadsbesluit op te treden in het kader van het algemeen administratief toezicht.

De Raad van State oordeelde ter zake in het arrest nr. 228.188 dat wanneer de toezichthoudende overheid zich ervan onthoudt om binnen het raam van het facultatief administratief vernietigingstoezicht op te treden, zij geen voor vernietiging vatbare administratieve handeling in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State neemt.

9. De Raad van State ziet geen reden om thans anders te oordelen met betrekking tot de mededeling van de gouverneur van 5 december 2014 dat hij zich ervan onthoudt om in het kader van het facultatief, algemeen administratief toezicht op te treden tegen het gemeenteraadsbesluit van 26 augustus 2014 en het collegebesluit van 25 augustus 2014.

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk wat het eerste voorwerp ervan aangaat.

### *VI. Onderzoek wat het tweede voorwerp van het beroep betreft*

#### *De ontvankelijkheid*

##### *A. Tijdigheid*

#### *Exceptie*

10. De tweede verwerende partij werpt tegen dat het beroep tot nietigverklaring van de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014, die met

een aangetekend schrijven van 10 september 2014 ter kennis van verzoeker is gebracht, niet tijdig is ingediend en dus onontvankelijk is.

### *Beoordeling*

11. De brief waarmee verzoeker is ingelicht geworden van de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 om hem als vrijwillig brandweerman te ontslaan, is hem betekend met een op 11 september 2014 aangetekend ter post verzonden brief. De betekening vermeldt niet het bestaan van de beroepen bij artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen.

Gelet op artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is het beroep dat op 2 januari 2015 werd ingesteld, dus alleszins tijdig. De exceptie is ongegrond.

### *B. Afwezigheid van feiten en middelen*

### *Exceptie*

12. Volgens de tweede verwerende partij is het verzoekschrift eveneens onontvankelijk omdat het geen uiteenzetting van de feiten bevat, noch van middelen in de zin van “een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden”.

### *Beoordeling*

13. Het verzoekschrift bevat inderdaad geen feitenrelaas die naam waardig. Dat hierdoor echter de tweede verwerende partij “niet in staat is om zich op afdoende wijze te verweren”, zoals zij in de laatste memorie betoogt, kan hoegenaamd niet worden bijgevalen.

Zoals de memorie van antwoord (pp. 3 tot 12) uitwijst, kende de tweede verwerende partij – zoals ten andere bezwaarlijk verwonderlijk kan worden geacht – de feiten die aan het beroep ten grondslag liggen maar al te goed.

14. In het verzoekschrift voert verzoeker tegen de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 zes middelen – door hem drie middelen en drie grieven genoemd – aan. De “vraag” die hij “[i]n de marge van deze zaak” ziet rijzen, kan niet nuttig op de gemeenteraadsbeslissing worden betrokken, maar houdt verband met een beslissing – de aanstelling van de brandweercommandant – die niet tot het voorwerp van het beroep behoort.

Zoals hierna zal blijken, zijn niet alle zogenaamde middelen en grieven voldoende klaar en duidelijk om ontvankelijk te zijn. Voor de ontvankelijkheid van het beroep op zich volstaat het evenwel dat het verzoekschrift ten minste één ontvankelijk middel bevat en dat is, zoals eveneens zal blijken, te dezen het geval.

15. De besproken excepties van ontvankelijkheid van het beroep worden verworpen.

#### *De grond van de zaak*

##### *A. Eerste en tweede middel*

#### *Uiteenzetting van de middelen*

16. Een eerste middel betreft “schending van het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”. Een tweede middel is afgeleid uit de “schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel”.

### *Beoordeling*

17. In de middelen wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissingen de aangevoerde rechtsregels schenden. De middelen zijn bijgevolg onontvankelijk.

### *B. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

18. Verzoeker doet in een derde middel de schending gelden “van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het negeren van de hoorplicht en schending van de rechten van verdediging in tuchtzaken”.

#### *Toegelicht wordt:*

- dat verzoekers ontslag past in een persoonlijke hetze tussen de brandweercommandant en verzoeker, die niets te maken heeft met het behoorlijk functioneren van verzoeker als lid van het brandweerkorps;
- dat het trieste hoogtepunt van de hetze een strafklacht vanwege de brandweercommandant tegen verzoeker is wegens de zogenaamde diefstal van een trekhaak; dat de brandweercommandant heeft nagelaten verzoeker ter zake “eens apart te spreken en zijn uitleg te aanhoren”;
- dat de brandweercommandant ook al eerder, in een louter privaat geschil tussen verzoeker en een buurvrouw, heeft getracht hem te intimideren en te treffen; dat de brandweercommandant verzoeker ook heeft willen treffen door met opzet na te laten verzoeker een attest van opvoeding te geven naar aanleiding van de gif-treinramp te Wetteren;

- dat de commandant verzoeker eveneens pestte en treiterde toen zijn GSM beschadigd werd en door hem uit te sluiten uit de vriendenkring van de brandweer;
- dat verzoeker dan ook een strafklacht heeft neergelegd tegen de commandant, en het college van burgemeester van schepenen hiervan via zijn raadsman heeft ingelicht;
- dat, na de vernietiging door de Raad van State van verzoekers ontslag bij gemeenteraadsbeslissing van 1 juli 2013, de gemeenteraad verzoeker op 26 augustus 2014 opnieuw ontslagen heeft nadat hij dit keer wél was uitgenodigd om te worden gehoord.

### *Beoordeling*

19. Ook dit middel is bij gebrek aan een begrijpelijke uiteenzetting van de wijze waarop de in het middel aan gevoerde rechtsregels geschonden zijn, niet ontvankelijk.

### *C. Vierde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

20. Een vierde middel luidt: “schending van de hoorplicht”.

In het middel betoogt verzoeker wezenlijk dat hij nooit de kans heeft gekregen om zijn versie uiteen te zetten of om zich te verdedigen doordat hij nooit door “zijn administratieve oversten”, de brandweercommandant, minstens de raad van advies, is gehoord. Weliswaar is hij “achteraf” door de gemeenteraad in dubieuze omstandigheden gehoord, maar hieruit volgt niet “dat het vorige verzuim tot horen, nu ineens hierdoor gedekt zou zijn”.

Nochtans, aldus verzoeker, is het hoorrecht essentieel in deze materie:

“o.m. is dit een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, ook voorzien in Art. 6 E.V.R.M. en omvat dit evident ook een schending van de rechten van verdediging.

Hoe kan men iemand ‘achter zijn rug’ als personeelslid ontslaan, zonder dat de betrokkene minstens eerst de kans krijgt om toch eens gehoord te worden, desgevallend in aanwezigheid van zijn raadsman, door zijn administratieve overheid?

Er is méér: verzoeker heeft ook nooit voordien [...] enige verwittiging ontvangen vanwege de brandweercommandant of zelfs nooit enige aanmaning per brief ontvangen waarin hem bijvoorbeeld bepaalde feiten verweten werden.

Nooit heeft de brandweercommandant een onderhoud met hem georganiseerd of zelfs maar voorzien. In dergelijk onderhoud zou de commandant bijvoorbeeld verzoeker erop hebben kunnen wijzen dat bepaalde gedragingen of bepaalde handelingen van verzoeker zouden moeten ophouden, of dat er dan eventueel tuchtsancties zouden kunnen volgen...”

Voorts wordt in verband met de aangevoerde schending van de hoorplicht geargumenteed:

“Betrokkene moet toch de kans krijgen om inzage te nemen van de dossierstukken die tegen hem worden ingebracht door een onafhankelijke aanklager. En hij moet er zich evident kunnen op verdedigen!

Hier is dit allemaal niet gebeurd.

De brandweercommandant speelt hier *in casu* zelf voor verbalisant én voor Onderzoeksrechter terwijl hij zelf betrokken partij is....o.m. als indiener van een onrechtmatige strafklacht tegen verzoeker wegens beweerde diefstal van een trekhaak.”

Het is volgens verzoeker duidelijk “dat het hier een – zeer persoonlijke – heksenjacht en zelfs een persoonlijke wraakneming betreft uitgaande van de brandweercommandant”.

### *Beoordeling*

21. Verzoeker is met een brief van 14 augustus 2014 uitgenodigd om op 26 augustus 2014 door de gemeenteraad te worden gehoord over een eventueel ontslag. In bijlage waren de stukken van het dossier gevoegd.

Verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, heeft zich op deze zitting ten overstaan van de gemeenteraad verdedigd en heeft een veertien bladzijden tellend verweer ingediend.

De tweede verwerende partij heeft verzoeker dus geenszins achter zijn rug om, buiten zijn weten, ontslagen.

22. De door het middel geschonden geachte hoorplicht houdt niet in dat verzoeker, voorafgaand aan het verhoor van 26 augustus 2014, ook nog door andere “administratieve oversten” moest zijn gehoord of zijn verwittigd of aangemaand, alvorens de gemeenteraad hem rechtmatig de sanctie van het ontslag kon opleggen.

23. In zoverre verzoeker de hoorplicht tevens geschonden noemt doordat de brandweercommandant niet als een onafhankelijke aanklager kan worden beschouwd, wordt opgemerkt dat in de regel het louter neerleggen van een strafklacht niet *ipso facto* doet blijken van een prohibitief gebrek aan onpartijdigheid, dat hoe dan ook het bestreden ontslag het werk is van de gemeenteraad en dat die gemeenteraad uitdrukkelijk heeft geoordeeld om de diefstal waarvoor de strafklacht was neergelegd, niet in aanmerking te nemen.

24. Het middel is ongegrond.

#### *D. Vijfde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

25. Verzoeker zet in de eerste plaats uiteen dat de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 vernietigd moet worden “omdat de gemeenteraad bezwaarlijk vermag een personeelslid af te zetten op éézijdige betichting door de brandweercommandant van een (- betwiste!)- zogezegde ‘diefstal’ van een trekhaak (die niet eens toebehoort aan de brandweer!), tot zolang de strafrechtelijke inbreuk of het misdrijf niet bewezen is”.

Voorts is het “grootste argument” waarop de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 berust “het verslag van de zogezegde ‘vergadering van de officieren van de brandweer dd. 13.6.2013’

waarin de beweerde ‘feiten’ staan vermeld met name nog steeds die diefstal en die enkele (betwiste en opgeblazen) incidenten van beweerde insubordinatie”. Dit is gebeurd op eenzijdig initiatief en eenzijdig verslag van de brandweercommandant, die verzoeker “nooit, maar dan ook nooit” met betrekking tot de incidenten over zijn gedrag heeft uitgenodigd voor bespreking of eventuele vermaning. Ten andere mocht het verslag van de officierenvergadering van 13 juni 2013 niet weer aangewend worden als grond tot ontslag “aangezien het eerste ontslagbesluit van 1.7.2013 dat daarop gebaseerd was, inmiddels vernietigd werd door de Raad van State”.

### *Beoordeling*

26. Anders dan verzoeker meent, wordt hij door de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 niét ontslagen vanwege de diefstal van een trekhaak. Integendeel wordt in de beslissing uitdrukkelijk overwogen dat de gemeenteraad de klacht wegens diefstal verwerpt en “besloten heeft om van de aan de heer Debleser ten laste gelegde feiten enkel de feiten van insubordinatie (meer bepaald het agressief en uitdagend gedrag t.o.v. collega’s en het negeren van dienstbevelen) te weerhouden”.

27. Tijdens de officierenvergadering van 13 juni 2013 gingen alle officieren ermee akkoord dat verzoeker gesanctioneerd zou worden met ontslag. Van wie dus ook het voorstel tot dit advies uitging, het werd door alle officieren gedragen.

Voorts is het een misvatting dat dit advies niet meer dienstig kon zijn bij het overdoen van het ontslag door de gemeenteraad op 26 augustus 2014, vanwege het arrest van de Raad van State van 7 augustus 2014 tot vernietiging van verzoekers ontslag van 1 juli 2013. Het arrest, dat het ontslag van 1 juli 2013 vernietigt om de enkele reden dat niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het ontslag op enige wijze is gehoord, bevat geen enkele uitspraak over het advies en heeft voor het advies geen enkel gevolg.

28. Het middel is ongegrond.

*E. Zesde middel*

*Uiteenzetting van het middel*

29. In een zesde middel brengt verzoeker drie “cruciale” elementen onder de aandacht. De eerste twee wijzen zijn inziens uit dat “het er niet koosjer is aan toegegaan” en dat de gemeenteraad heeft moeten beslissen op basis van een onvolledig dossier dat eenzijdig gestoffeerd is geworden door de brandweercommandant. Het derde betreft de schending van het geheim van het strafrechtelijk onderzoek.

Wie heeft op de officierenvergadering van 13 juni 2013 het voorstel gedaan om verzoeker te ontslaan? Was het de brandweercommandant zelf, die nochtans een persoonlijke vete met verzoeker had? En op welke wijze is het proces-verbaal van de officierenvergadering aan de agenda van de gemeenteraadszitting van 1 juli 2013 toegevoegd geworden? Heeft waarschijnlijk de brandweercommandant zich daarvoor “gewoon eens persoonlijk tot bij de Burgemeester begeven”?

Een tweede beweerd cruciaal element is artikel 23 van het reglement van inwendige orde. Het artikel schijnt nieuw te zijn sinds februari 2013. Op 1 juli 2013 had nog geen enkele brandweerman een kopie van het nieuwe of vernieuwde reglement van inwendige orde ontvangen. Totdat het officieel is bekendgemaakt aan het publiek, kan niemand worden veroordeeld voor een inbreuk op dit spookreglement.

De brandweercommandant heeft de kopie van de strafklacht wegens de beweerde diefstal van een trekhaak tegen verzoeker meegedeeld aan de leden van het schepencollege, die hem op hun beurt meedeelden aan de leden van de gemeenteraad. Dit is een duidelijke schending van het geheim van het strafrechtelijk onderzoek. Het is nochtans alleen op deze klacht dat de initiële

vraag tot ontslag van verzoeker, uitgaand van de brandweercommandant en zogezegd goedgekeurd in de officierenvergadering van 13 juni 2013, is gebaseerd. Aldus is verzoeker reeds op voorhand neergesabeld en wordt hij zonder meer ontslagen als brandweerman op grond van één enkele aanklacht, zonder enig bewijs, zonder verhoor of kans op verdediging, en zonder dat hij al veroordeeld zou zijn voor de diefstal.

### *Beoordeling*

30. Wat het eerste “cruciale” element betreft, blijkt reeds uit de beoordeling *sub* randnummer 27 dat het zonder belang is van wie het voorstel tot het advies van 13 juni 2013 uitging, nu alle officieren het ondersteunden.

Het advies heeft de burgemeester ertoe gebracht verzoeker op te roepen om te worden gehoord ter zitting van de gemeenteraad van 26 augustus 2014.

31. Op 21 februari 2013 heeft de gemeenteraad artikel 23 van het reglement voor de organisatie van de gewestelijke gemeentelijke brandweerdienst Wetteren aangevuld met de bepaling dat wanneer alle officieren van het korps samen beslissen dat een korpslid de geldende regels niet naleeft, zij de gemeenteraad kunnen adviseren om het korpslid te schorsen of te ontslaan.

Verkeerdelijk meent verzoeker dat de gemeenteraad hem voor een inbreuk op die bepaling heeft veroordeeld. De gemeenteraad heeft hem ontslagen wegens feiten van insubordinatie, het meermaals weigeren om bepaalde bevelen op te volgen, waardoor hij de veiligheid van de korpsleden en die van zichzelf in het bedrang bracht bij interventies en waardoor hij een bedreiging vormt voor de goede werking van het korps.

Verzoeker is met andere woorden ontslagen wegens miskenning van de tucht. Ook al vóór de wijziging van het reglement voor de organisatie van de gewestelijke gemeentelijke brandweerdienst Wetteren waartoe de

gemeenteraad op 21 februari 2013 overging, voorzag dat reglement in de mogelijkheid voor de gemeenteraad om een lid-vrijwilliger om die reden te ontslaan.

Ook het tweede “cruciale” element kan niet tot nietigverklaring leiden.

32. Wat ten slotte de schending van het geheim van het strafrechtelijk onderzoek betreft, moet worden herhaald dat verzoeker niet is ontslagen om reden van de strafklacht wegens diefstal van een trekhaak en dat hij, dit keer, wel degelijk in de gelegenheid is gesteld zich te verdedigen. Meer nog, het is juist op basis van die verdediging dat de gemeenteraad heeft geoordeeld “om de klacht wegens diefstal te verwerpen”.

33. Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

#### *VII. Onderzoek wat het derde voorwerp van het beroep betreft*

34. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet de onwettigheid doet aannemen van de gemeenteraadsbeslissing van 26 augustus 2014 om hem met ingang van de volgende dag als brandweerman te ontslaan en dat zijn beroep tegen die beslissing hierna, in het *dictum*, wordt afgewezen.

Zoals de auditeur in haar verslag opmerkte, volgt op zijn beurt uit die afwijzing dat verzoeker zonder belang erbij is om nog de vernietiging te verkrijgen van de collegebeslissing van 25 augustus 2014 tot niet-verlenging van zijn dienstnemingscontract, waardoor het “eindigt met ingang van 1 december 2014”.

35. Een vernietiging van de derde bestreden beslissing kan verzoeker in de gegeven omstandigheden geen baat bijbrengen. Het beroep tegen die beslissing is in ieder geval om deze reden – ongeacht de

ontvankelijkheidsexcepties die de tweede verwerende partij doet gelden – niet ontvankelijk.

### *VIII. Kosten*

36. De verwerping van het beroep verantwoordt dat de kosten ten laste van verzoeker worden gelegd, inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding ten behoeve van elk van de verwerende partijen.

37. Tevergeefs vraagt de eerste verwerende partij de rechtsplegingsvergoeding aan haar op 1.400 euro te bepalen “gezien de kennelijk onredelijke aard van de situatie dat eerste verwerende partij reeds voor de tweede maal zich moet laten vertegenwoordigen door een raadsman en laten verdedigen tegen een onontvankelijke vordering”, niettegenstaande verzoeker reeds uit het arrest van 7 augustus 2014 moet weten dat de vordering onontvankelijk is ten opzichte van de gouverneur.

De rechtsplegingsvergoeding is, zoals artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State het zegt, een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de advocaat. Het is geen middel ter bestraffing van onberaden beroepen.

Gelet op de bestaande, vaststaande rechtspraak deed de zaak zich voor de eerste verwerende partij als bepaald eenvoudig voor. Er is geen reden tot de gevraagde verhoging boven het basisbedrag.

38. Omgekeerd ziet de Raad van State evenmin een reden om de rechtsplegingsvergoedingen op een lager bedrag dan het basisbedrag te begroten, zoals verzoeker zou willen.

## **BESLISSING**

### **1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een aan elk van de verwerende partijen verschuldigde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Johan Lust,     | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc, | staatsraad,      |
| Jan Clement,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Astrid Truyens, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Johan Lust**